

ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ... ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΔΑΚΤΥΛΩΝ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΝ... "ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ,"

Ένας περίεργος τύπος. Ο ταχυδακτυλουργός Εγγένιος Χέρτζογκ που κλέβει για διασκέδασι και για να δείξη την καταπληκτική του τέχνη. Τά θαυμαστά κλέψα του. Πώς... έγγυσε διαφόρους πρίγκηπας και βασιλείς. Και πώς έστειλε έναν κατάσκοπο στον άλλο κόσμο. Ένα πρωτότυπο στοιχείμα. «Φυλαχθήτε, θα σάς κλέψω τὰ πορτοφόλια !...», κ.τ.λ.

Η τέχνη ν' αφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ διπλανοῦ σου τὸ πορτοφόλι του, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ σέ πάρῃ μυρωδιά, μολοντοὶ δὲν τελειοποιήθηκε διόλου ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε γνωστὸν στὸν κόσμο, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ σήμερα πολλοὺς μύστες της, ποὺ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀριστοτέχναι στὸ εἶδος των. Ὅλοι ὅμως οἱ κειδικοί ἀναγνωρίζουν πὼς καλύτερος ἀπ' ἄλλους, κορυφὴ στὸν κλάδο του— βασιλευς τῶν πορτοφολιάδων, μὲ ἄλλα λόγια!— θὰ μπορούσε νὰ εἶνε ὁ Οὐγγαρέζος Εγγένιος Χέρτζογκ, γνωστότερος μὲ τ' ὄνομα Τζιοβάννι, ἂν ἀποφάσιζε νὰ... ἔξασκησῇ τὸ ἐπάγγελμά του. Μὰ ὁ Τζιοβάννι χρησιμοποιεῖ τὴν καταπληκτικὴν ταχυδακτυλουργικὴν ἱκανότητά του γιὰ νὰ κλέβῃ τὰ πορτοφόλια τοῦ κόσμου... χάριν ἀστερισμοῦ, φροντίζοντας νὰ τὰ ἐπιστρέφῃ ὑστερα στοὺς κατόχους τὸν! Ἐἶνε δηλαδή λωποδύτης ἑρασιτέχνης, ποὺ ἐργάζεται ἀνιδιαιτελῶς, ἀπὸ ἔρωτα πρὸς τὴν... ἐπιστήμη.

Ένας Γάλλος δημοσιογράφος, περαστικὸς τελευταία ἀπ' τὴ Βουδαπέστη, εἶχε τὴν τύχην νὰ γνωρίσῃ τὸν Τζιοβάννι στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Ὁ διευθυντὴς εἶχε προσκάλει τὸν ταχυδακτυλουργὸ-λωποδύτην γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ... μερικὰ χρήσιμα μυστήματα, ποὺ θὰ τοῦ ἐπείρεταν νὰ κατανοήσῃ βαθύτερα τὸν μηχανισμό τῆς ἐργασίας τῶν ἐπαγγελματιῶν πορτοφολιάδων. Ὁ περαστικὸς δημοσιογράφος, ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα του, δημοσίευσε στὴν ἐφημερίδα του τὴν συνέντευξιν ποὺ πήρε μὲ τὸν ἀλωποδύτη τῶν βασιλέων, ὅπως ἀπεκαλεῖτο ὁ Τζιοβάννι, γιὰ λόγους ποὺ θὰ τοὺς μάθουμε παρακάτω. Ἀπὸ τὴν ἐνδιαφέροντα αὐτὴ συνέντευξιν, παραλαμβάνομε, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὰ πρὸ χαρακτηριστικὰ σημεῖα :

«Ἐκείνη τὴν ἡμέρα—γράφει ὁ Παρισινοῦς δημοσιογράφος— μιλῶντας στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῆς Βουδαπέστης κ. Μπεξέγγ Κοουζάκ, τὸν βόηθα νὰ συνομιλή μ' ἕναν ἄνδρα, νεὸ ἄξιμα, μὲ ἐνεργητικὰ χαρακτηριστικά, μὲ μάτια ποὺ πετούσανε σπίντες ἐνφύας.

— Σὰς παρουσιάξω μὲ δόξα τῆς Οὐγγαρίας— μοῦ εἶπε ὁ κ. Κοουζάκ, γελώντας καὶ δείχνοντας τὸ συνομιλήτη του. Ἐἶνε ὁ κ. Εγγένιος Χέρτζογκ, γνωστότερος μὲ τ' ὄνομα Τζιοβάννι, ὁ βασιλευς τῶν λωποδυτῶν καὶ ὁ ἐπίσημος... «Λωποδύτης τῶν βασιλέων»!

— Χαίρω πολὺ! ἐτραυλίσαι παραχαλισμένως.

Ὁ Τζιοβάννι ὑποκλίθηκε ἐπίσης μὲ μεγάλη εὐγένεια.

— Τὸν κάλεσα, συνέχισε ὁ κ. διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ πὼς κλέβουν οἱ λωποδύτες τὰ θήματα των. Ὁ κ. Τζιοβάννι εἶνε ταχυδακτυλουργός, μὰ ἔχει ἀποκτήσῃ μεγάλη εἰδικότητα στὸ ν' ἀδειάζῃ τὶς τσέπες τῶν ἄλλων...

— Ὅπως καὶ τὴ δική σας, κύριε διευθυντά! τὸν διέκρινε ὁ Τζιοβάννι.

Ὁ κ. Κοουζάκ φάχτηκε καὶ... ἔμπηξε τὰ γέλια.

— Δὲν μοῦ λείπουν καὶ πολλὰ πράγματα! εἶπε. Τὸ πορτοφόλι μου, ἢ σιγαφοθήκη μου, ὁ ἀναπήρας μου...

— Καὶ τὸ ρολογάκι τοῦ χειροῦ σας! τὸν διέκρινε γιὰ δευτέρην φορὰ ὁ Τζιοβάννι.

Καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὴν τσέ-

πη του μαζί μὲ τὰ προαναφερθέντα ἀντικείμενα, κ' ἕνα ρολογάκι τοῦ χειροῦ, τὰ ἔδωσε ὀλα τοῦ κ. διευθυντοῦ.

— Καλὰ, ὀλα τ' ἄλλα τὰ καταλαβαῖν! ψυθύρισε ὁ κ. διευθυντὴς. Μὰ τὸ ρολογάκι πὼς τὸ πήρατε ἀπ' τὸ χέρι μου, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶ;

Ὁ Τζιοβάννι χαμογέλασε μετριοφρόνως καὶ εἶπε:

— Ὁ κ. διευθυντὴς διερωτᾷται πὼς τὰ κατάφερα καὶ τοῦ πήρα καὶ τὸ ρολογάκι τοῦ χειροῦ του... Θὰ θημάται ἴσως, ὅτι τὸν παρεκάλεσα νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα νόμισμα. Ἐ, λοιπόν! Ὄσον νὰ βγάλῃ τὸ νόμισμα, ἐγὼ τοῦ εἶχα ἤδη κλέβει τὸ ρολόι. Ἡ δουλειά αὐτὴ ἔγινε σὲ δύο ἀπείρεις. Ἐνῶ ἔψαχνε τὴν τσέπη μου, ἔβρισκα τὸ λωποδύτη τοῦ ρολοιοῦ του. Καὶ κατόπιν, ἐνῶ μοῦ ἔδινε τὸ νόμισμα, τοῦ τράβηξα τὸ ρολόι!

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κ' ἐγὼ μείναμε ἄναυδοι. Ὁ Τζιοβάννι ἄρχισε τότε νὰ μᾶς δηγηθεῖται πὼς ἀπεκαλύφθη καὶ στὸν ἴδιον τὸ... λωποδυτικὸ του ταλέντο.

— Τὸ 1916—μᾶς εἶπε— ὅταν πήγα στρατιώτης, εἶχα ἤδη βγάλει ὄνομα ὡς ταχυδακτυλουργός. Μία μέρα, μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο τοῦ ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματός καὶ μ' ἔβαλε, μπροστά σὲ δέκα ἄλλους ἀξιωματικούς, νὰ κλέψω τὰ πορτοφόλια των. Στὴν ἀρχή, δὲν πολυκατάλαβα τί ἐννοοῦσε καὶ τὸν κῆταξα ἡλίθια.

— Ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν ταχυδακτυλουργικὴν σου δεινότητα, μοῦ ἐξήγησε τότε ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματός, καὶ θέλω νὰ πεισθῶ ἂν θὰ ἐπιδείξῃς τὴν ἴδια μαστοριά καὶ στὴν ἀφαίρεσιν τῶν πορτοφολίων ἀπὸ τὶς τσέπες...

Ἡ ἐπιθυμία μου νὰ μὴ φανῶ στὸν διοικητὴ τοῦ συντάγματός κατώτερος τῆς φήμης μου, μ' ἔκανε νὰ ἐπιτελέσω θαύματα!

Ἐπειὶ ἀπὸ μισὴ ὥρα, εἶχα ἀφαιρέσει τὰ πορτοφόλια ὀλων τῶν παριστανιμένων ἀξιωματικῶν, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς τίποτα. Ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματός ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τοῦ πειράματος.

— Τώρα, μοῦ εἶπε, σοῦ δίνω τὴ διαταγὴ νὰ κλέψῃς τὸ πορτοφόλι τοῦ ὑπολοχαγοῦ κ. Χ... καὶ νὰ τὸ παραδώσῃς στὰ χεῖρά μου! Ἐχω τὴν ὑπόνοιαν πὼς ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἐνεργεῖ κατασκοπεῖα ὑπὲρ τῆς Ρωσίας. Εἴμαι βέβαιος ὅτι θὰ βρῶ στὸ πορτοφόλι του καμμιά ἔνδειξη, ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν συλλάβω....

Κ' ἔτσι, κατόπιν διαταγῆς τοῦ διοικητοῦ τοῦ συντάγματός, ἔγινε λωποδύτης. Ἦταν γιὰ μένα ἕνα παιγνάδι τὸ ν' ἀφαιρέσω τὸ πορτοφόλι τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Ὁ διοικητὴς δὲν εἶχε ἀπατηθεῖ. Στὸ πορτοφόλι τοῦ ἀξιωματικοῦ αὐτοῦ βόηκε τὸ σχεδιάγραμμα ἑνὸς ὄχρου ὀνγγρικοῦ φρουρίου. Ἐπειὶ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ προδότης ὑπολοχαγὸς τουφεκίζοτανε. Ὅταν συλλογίζομαι τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, μελαγχολῶ, ὅχι ἐπειδὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐκτελεσθῇ ἕνας ἄνθρωπος— ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἦταν ἄξιος τῆς τύχης του— μὰ ἐπειδὴ δὲν μπόρεσα νὰ... τοῦ ἐπιστρέψω τὸ πορτοφόλι του! Τὸ πορτοφόλι αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο πράγμα ποὺ ἔλειψε στὴ ζωὴ μου, χωρὶς νὰ τὸ ξαναγυρίσω στὸν κάτοχόν του!

Ὁ Τζιοβάννι ἔμεινε λίγο σιωπηλός, σὰν νὰ συνεχέντρωνε

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

(Πινὰς τοῦ Μαντράζο).

τις άναμνήσεις του, μ' ύστερα συνέχισε:

— Αργότερα, όταν άπολύθηκα από τον στρατό, σκέφτηκα να ζήσω από την... εύχαση των διαπύλων μου. Καί άρχισα να εμφανίζομαι ός νοούμερο σε διάφορα μουζίκαι χάλ της Γερμανίας και της Αγγλίας, ληστεύοντας τους πελάτες μεταξύ δύο χορών... Πολλά στοιχημάτιαν μαζί μου πώς δεν θα κατορθώσω να τους ξεγελάσω και να τους άραρώσω έστο και μιά καρφίτσα από πάνω τους. Έρτα-νω όμως να τους πληρώσω έστο και γιά δυό δευτερόλεπτα... γιά να χάσουν τό σταχτήρια! Τά δυό αυτά δευτερόλεπτα ήσαν ύπεραρκητά γιά μένα, γιά να βουτήξω τή σιγαροθήκη ή τον χρυσό στυλιόγραφο του καρφίον πού ήθελε να μου παραστήση τόν έξυπνο.

» Μεγάλη όμως δόξα απόχρησα από την αξιοσημείωνη βραδείά πού κατορθώσα, σ' ένα άριστοκρατικό μπάν, να ξελαφρώσω από τό λορτοφόλι τον τόν ιδίο τον πριγκίπα της Ουαλίας... Αυτό έκανε τόση εντύπωση στο διάδοχο της Αγγλίας, ώστε με κάλεσε μιά μέρα στ' άνωκισια του Ουέστμινστερ γιά ν' αδειάσω τις τσέπες... όλων των μελών της βασιλικής οικογενείας... Και τό πέτυχα.

» Υστερ' από λίγον καιρό, κομμιά κομμική συγγέντησα του Λονδίνου δεν έθεωρείτο επιτυχιστά, άν μεταξύ ενός Ισπανικού ζεύγους φρενιόν και μιάς Ναπολιτάνας τραγουδιστριας, δεν παρουσίωσαν στο πρόγραμμα και την άρενάτι μου... Κατάλαβατε βέβαια τί νοούμερο έκανα! «Ω! άν δεν ήμουν τόσο ευσυνείδητος, θα μπορούσα να έβγαίνα κάθε βράδι από τό μέγαρο εκείνα, με περσοιά ολόκληρη, αποτελούν-μένη από κομμήματα και διαματινάκι άμυθιτόν άξίας...»

» Αλό τότε, σ' όποια πρωτεύουσα και άν πήγα, ήταν αδύνατο να μην προσελθώ από τόν δευθυντή της άστυνομίας της... γιά να τόν ληστεύσω και να τόν πείσω περ' της λοιδωρυτικής μου τέχνης. Αλό τον καιρό μάλιστα πού άρρήσεα καί από τόν βασιλέα της Ιταλίας τό μαλαματιμένο βραχιολάκι του — άνάμνησι του μεγάλου πολέμου — μού άπενευρήθη επισήμως ο τίτλος του «Λοιδωρύ του τών Βασιλέων...». Πολύ τιμητικός τί- τλος, δεν είνε έτσι;...

» Έχω κ'ένα ενθύμιο από τόν δευθυν- τή της Σκότλαντ Γιάρντ, ένα ασπήμενο μολύβι με την άξής χωριτωμένη επιγραφή, χαρκαμένη επάνω του: «Σ'ε επιτρέπω να κρατήσετε τό μολύβι αυτό πού μου... κλέψατε!».

Ο δευθυντής της όμορφής άστυνομίας είνε τότε στον z. Τζιοβάνι με ύφους κομμ- κής σοβαρότητας:

— Σ'ε θαυμάζω, κύνε Τζιοβάνι! Ο φρέλο, όπόσσο, να όμολογήσω ότι με μεγάλη μου χαρά θα σ'ε έδωλα να φεύγατε από την πρωτεύουσα μας! Αν οι πραγματικοί λοιδωρύτες έτοιμελούντο τών μαθημάτων σας;... Συλλογηθήτε τί μελιάδες θα μου άνοιγατε τότε στο κεφάλι!...

Μιά έμπενα μου ήρθε τότε. Πρώτεια του Τζιοβάνι ν' αναγγείλη διά μιάς έφημερίδος, ότι τή μελετωμένη, από τις τέσσερες ως τις έξη τό άπόγευμα, και σ' έ- να ώροσμένο δρόμο, θα κατορθώνε να λη- στεύση άνω τών είκοσι διαβατών. Όσοος καταλάβαινε τόν έναντό του ικανό να τά βάνη με τόν δαυμόνο αυτό λοιδωρύτη τα- χυδακτιλοργό, δεν είνε παρά να περάση από τόν ώροσμένο δρόμο, την ώροσμένη ώρα! Όσον άφορά τά κλοπιμαία, θα παρεδίδοντο από τόν Τζιοβάνι σε άστυνομικά όργανα, πού θα παρακολουθούσαν άθά- τος τό καταληρητικό αυτό πείραμα. Συνεπώς... μέλλοντα φθίματα δεν είναν να φοβηθούν άπολύτως τίποτα! Ο Τζιοβάνι δέχτηκε — έχραίνοντας και τόν δευθυντό της άστυνομίας — να ύποβληθή στη νέα αυτή δοκιμασία.

... Παρ' όλη λοιπόν την προσοχή πού κατέβαλαν οι διαβάτες, ο Τζιοβάνι στις έξη τό άπόγευμα της μελετωμένης είνε «εφαρσίσει» είκοσιδυό λορτοφόλια, τά όποια και παρεδωσε στην άστυνομία!...

— Δεν μού λέτε, αγαπητέ μου φρέλο, ρώτησα τόν Τζιοβάνι την παραμονή της άναχωρήσεώς μου από τή Βουδαπέστη, δεν σ'ε συνέδη ποτέ να κλέψετε στ' αλήθεια;... Με συγχωρείτε γιά την έρώτηση, μί είνε, έξοστε, πολύ φυσική...

— Όμολογώ — μού άποκρίθηκε άτάραχος — ότι πολλοί λοιδωρύ- ται διεθνούς φήμης, πού αναγνωρίζουν την ύπεροχή μου, μού πρότε- ναν πολλές φορές να συνεργασθούμε... Τι τά θέλατε όμως, έγω εί- μαι τίμος... Έξ άλλου, τώρα πού κλέβω τόν κόσμο στα ψέμματα, χάνω διασκεδάσεως, κερδίζω πολύ περισσότερα, παρά άν έκλεβα στ' αλήθεια!...

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Σπρώξτε τους διεφθαρμένους στη δουλειά, και θα τους γινίστε στον ίσο δρόμο.

Βολταίρος.

Οι άνθρωποι, όπως και τα φυτά, έχουν κρυμμένες αρετές, που κάτω από την ευεργετική επίδραση του ήλιου της καλοσύνης, φανερώνονται ξαφνικά.

Τζών Λοούμποζ.

ΤΑ ΔΙΞΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένας άγωνιστής του 21. Ο καπετάν Δεσίρης κ' ή δράσις του κατά την Έπανάστασι. Τό όνειρο τών τελευταίων ή- μερών της ζωής του. Η επίσκεψίς του στ' άνάκτορα. Η κα- λωσύνη του βασιλέως και τό σχετικό δώρο. Τό τέρας της Όλυμπίας. Σινηάκι φρίκης και τρέμου, κτλ.

Μέχρι του 1900 περίπου ζούσε άκόμα, σε βαθύτατο χηρείς, ένας άπ' τους παλαιότερους άγωνιστάς της Έλληνικής Έπανάστασεως, ο Λορέντζος Δεσίρης. Ως τις τελευταίες του μέρες, ο Δεσίρης ήταν άκαμάτος, ζοηρότατος και εύφρέατος. Κρατούσε πάντα στο χέρι του μιά πελώρια μαγκούρα και φορούσε τά γραφικά και άπλά ζούτα πού φορούν οι χωρικοί της Τήρου, όπου και έμενε.

Ο Λορέντζος Δεσίρης είχε λάβει μέρος σε πολλές μάχες του 21 και είχε τιμηθεί δυό φορές με τό άριστόν του άγώνος. Έκτος αυτού όμως, κατορθώσε να εισχωρήση στο «κονάκι» του πασά της Χαλκι- δος και να κερδίση την έμπιστοσύνη του. Την έμπιστοσύνη αυτή έξε- μεταλλείθη πρὸς όφελος των έπαναστατών, μεταδίδοντας σ' αυτούς όλα τά σχέδια και τις ενέργειες των Τούρκων.

Όταν δὲ κατόπιν έγινε ύποπτος πού κινδύνεη ή ζωή του, έδραπέ- τωσε και πήγε και ένοήθηκε με τό σώμα του Κριεζώτη.

Ο Δεσίρης κατά τά τελευταία χρόνια του είχε τή σφοδρή επιθυμία να επισκεψή και να ύποβάλη τά σεβάσματά του στο βασιλέα Γεώργιο, εγώ να πεθάνη κατόπιν ενοχληστη- μένος, όπως έλεγε. Καί κατορθώσε πράγ- ματι να ικανοποιήση την επιθυμία του αυτή.

Αλλ' ως άφίσησε τόν ιδίο να διαγγή τα καθέκαστα της συγγνωτικής συναντή- σεώς του με τόν βασιλέα, όπως τά έξέθεσε σ' ένα δημοσιογράφου της εποχής εκείνης: «Είχα τρία χρόνια, κύριε, είνε, να ιδώ τόν βασιλέα μας και τά παιδάκια του. Γι' αυτό ήθελα φέτος να δω όλους τους πριγκηπάς μας και τόν καλό μας βα- σιλέα κ' ύστερα να πεθάνω ευχαριστη- μένος.

Μά όταν πήγα στο παλάτι, δεν με γνώ- ριζαν οι πορτιέρηδες και δεν μ' άφιναν να μπώ μέσα. Ποιός ξέρει... Θά νόμιζαν ί- σως πώς πήγα να γίνω ενοχλητικός στο βασιλέα, να τού γυρέσω παραδές...

Όσοό εγώ, τρείς μέρες καθόμουνα και φύλαγα στην πόρτα.

Σήμερα, τό λοιπόν, με πήρε ο ύπαισι- πτης και με πήγε μέσα.

Όταν βεθθήκα μπροστά στο βασιλέα, μούβρε να κλάω από τή χαρά μου. Έ- κείνος, ακούγοντας τ' όνομα μου, μ' έπια- σε από τό χέρι, με χαιρέτησε και με ρώ- τησε τί κάνω. Μ' έβαλε κ' έκατσα στην καρέκλα κ' άρχισε να με ρωτάη γιά τά περασμένα: Πού πολέμησα, με ποιόν ή- μουν, πώς έγινε τούτο, πώς εκείνο...

Στό τέλος διάταξε να με τρατήσουν κί- λιας.

Α! τί καλός βασιλέας! Αφεντάνθρωπος!...

Τού είνε:

— Σε θυμάμαι, βασιλέα μου, τότε πού σε πρωτοφέραμε. Η- σουνα νός τότε, παλληκαράκι... Τι ώμορφος πού ήσουνα!...

— Ε!... μού άπάντησε. Τα χρόνια περνούν, περνούν, παιπού. Με ρώτησε ύστερα άν θέλω τίποτα.

— Όχι, βασιλέα μου, τού είνε. Μόνο να σε ιδώ ήθελα.

Μά όταν θέλησα να φύγω μ' έπιασε από τό χέρι και μούβαλε μέσα από τό χαρτί.

— Πάρε, μού είνε, αυτό τόν φάκελλο.

Τώρα βλέπω ότι μού είχε χρίματα μέσα. Δεν λέω πώς δεν έχω την άνάγκη τους, αλλά δεν θα τάπαινα ποτέ άν τό ήξερα. Όταν βγήκα έξω, με πήρε ο πριγκηπάς Νικόλαος κ' άρχισε κ' αυτός να με ρωτάη γιά όλα. Ηθελε ν' άκούση ιστορίες άπ' τό στόμα μου. Ίδιος ο πατέρας του κ' αυτός. Αφεντάνθρωπος. Τώρα είμαι ευχαριστημένος, κύριε. Τώρα άς πεθάνω!...

Σ' ένα χωριό της Όλυμπίας, τά Άσφα Σπίτια, πρὸ τριακονταε- τίας, μιά χωρική εγέννησε ένα τέρας. Όπως αναφέρον ή εφημερί- δες της εποχής τό τέρας αυτό ήταν τριχότο, κερμαφόρο, με πολύ μακρά γυναιόδα και με τά μάτια στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Μό- λης γεννήθηκε τό τέρας, όλο τό χωριό άναστατάθηκε, γιατί όλοι πί- στεψαν πώς είχε γεννηθεί ο ίδιος ο Άντίχριστος.

Η μητέρα του τέρατος, άπ' τόν υμώο κ' άπ' την καταρανή ή των συγχωριανών της, πέθανε λίγες ώρες μετά τόν τοκετό, μέσα σε σπαρακτική άγώνια.

Οι χωρικοί τότε άρπάξαν τό τέρας, τό έμπήξαν ζωντανό σ' ένα μακρύ σουβλί και τό περιέφεραν με ζορημοσύνη σ' όλο τό χωριό. Κατόπιν τό κομμήτασαν και πείσαν!...

